

Duchové Jana Křtitele, Jana Husa, Marie Terezie, V. I. Lenina

Lze najít konkrétní údaje o převtělování. Někdo má vzpomínku na minulý život. Výjimečně se najde nějaká návaznost, která názoru vyhovuje. Naopak se taky uvádí, že vtělující se Duch si může vybrat vzor - nějakou historickou osobnost, jejíž život mu imponuje. Pak má na Zemi podobné osudy, až z toho má pocit, že v minulém životě byl tou osobností.

Úvod

Jsou souvislosti, ke kterým se svými smysly nedostáváme. Řekněme, mimořádné náhody. Bývají vykládány různě. Pokud jsem, mladý, kdy uvažoval o duchovních záležitostech, tak pochopitelně ve středoevropském prostředí leda podle křesťanství. Opakované životy, nové příchody na Zem? To už by bylo nadpříliš pohádkové.

Mnohem později, po zásadním prohlédnutí a po prostudování bible, mne poznání vedlo k dalším, indickým přístupům s odlišnými duchovními názory. Především jsem však dbal fyzikálního vysvětlení našich vjemů hmoty, a podstaty času, nakonec úspěšně. Zážitky tvoří Vesmír; virtuální realita světa. Nezničitelnou hmotu k tomu nemá.

Křesťanství vysvětluje vztah Boha k lidem s nevelkou srozumitelností. Například, žije-li člověk v bohaté rodině, může být zbytečně sobecký, a druhý je chudý, případně invalidní? Pak po smrti ten bohatý, spíš propadající na Zemi chybám, má mít zhoršené postavení. Dokonce výuka o pekle. Sebevrazi nedostávali obyčejné místo na hřbitově.

Teprve indické duchovní poznání – buddhismus, jóga, hinduismus – dalo pochopitelnější popisy. Současným životem si určujeme ten pozemský příští. K tomu ovšem mnohé další souvislosti.

Přitom Evropa ovládla svět, i staré největší civilizace Číny a Indie, Ameriky. Právě zásluhou svých chyb? Agresivity? Tak jednoduché to není. Kdekerou velkou říši vytvářelo původní násilí; až později vospěla, zklidnila se. Jedině původní Austrálie je popisovaná jako země, ve které domorodci neválčili. Následně tam převládají přátelské vztahy, kultura volného času.

Kdysi jsem četl popis, že před lety lidová Čína pochopila důvod úspěšnosti Evropy v technickém a vědeckém pokroku [1]. Byly to vlastnosti, k nimž vychovávalo křesťanství, s větší spolehlivostí a poctivostí.

Ježíšova obětavost patří k jeho požadavkům, spolu s dalšími názory. Ovšem jak špatně byla jeho sdělení dodržována nahoře, o tom svědčí až i největší násilné revoluce svých dob. Husitská, francouzská a ruská – staletí 15., 18. a 20.

Výklad k opakovaným vtělením

Zde vkládám nejkratší popisy, určené následnostem v blokovém schématu opakovaných vtělení. Ve výkladu jen krátce vyjadřuji souvislosti mezi postavami sériově uplatněnými na Zemi. Teolog by mohl vysvětlovat příběhy přesněji a do větší hloubky. Ve schématu, na společném řádku, uvedené postavy žily v téže době.

	Eliáš	
Herodiada	Jan Křtitel	Herodes Antipas
Johanka z Arcu	Zikmund Lucemburský	Jan Hus
Marie Terezie	Ludvík XVI.	
Anastazie Romanova	V. I. Lenin	
		Jan Palach

	Elijah			Илия	
Herodias	John the Baptist	Herod Antipas	Иродиада	Иоанн Креститель	Ирод Антипа
Joan of Arc	Sigismund of Luxembourg	Jan Hus	Жанна д'Арк	Сигмунд Люксембургский	Ян Гус
Maria Theresa	Louis XVI		Мария Терезия	Людовик XVI	
Anastasia Romanova	V. I. Lenin		Анастасия Романова	В. И. Ленин	
		Jan Palach			Ян Палах

Reinkarnace tří lidských Duchů od starověku přes středověk do novověku

9. století před Kristem

Eliáš (9. století před Kristem)

Eliáš byl člověkem mocného Ducha; nezemřel, tělo nezetlelo, nýbrž vkročil přímo do božské energie a opustil planetu [2]. Proměnil své tělo ve světlo. Před tím předal svou duchovní moudrost kolegovi Elišovi. Podstatnou částí takových lidí bývá soucit. Souvislost patřila i jeho DNA, jejímž okolím, polem je Merkaba [3]. Pole posvátné, neviditelné a kolem každého člověka naplněné informacemi, krásou a energií.

1. století

Herodes Antipas (20 před Kristem – 39)

Byl tetrarchou (tj. podřízený Římu) Galileje, syn Heroda Velikého. Měl milenkou Herodiadu, která ovšem byla ženou králova bratra. Popravu Ježíšovu neměl na svědomí, rozhodnutí jakoby vnutil římskému prokurátoru Pilátovi.

Dál k výkladu patří umění Salomé, dcery Herodiady. V pohybu, v tanci, krále Heroda natolik zaujala, že jí nabídl jakýkoliv dar, nejvýš i půlku království – píše se. Salomé se radí s matkou a tu Herodiadu napadlo – ať na tácu dostane Křtitelovu hlavu. Král nerad dal ke zločinu pokyn - co taky vymyslet, jak se vyvléct?

Ovšem jedno z důležitých Mojžíšových sdělení je: nezabiješ. Jen odbočím - jeho Duch se v novém těle podílel na založení Izraele ve 20. století.

Sdělení? – Bůh opakovaně sděluje, že nic nenařizuje, máme svou svobodu, například chovat se nesvobodně.

Král přikázal setnout hlavu Janu Křtiteli. Později zemřel ve vyhnanství i s dvěma nejbližšími ženami.

Jan Křtitel

Jan Křtitel vedl asketický život – dbal samoty, živil se kobytkami, křtil lidi vodou. Byl brán jako nový prorok. Veřejně protestoval proti vztahu krále s milenkou.

Jan Křtitel, jako nové vtělení proroka Eliáše, byl bratrancem Ježíšovým. Před lety jsem popsal [4], že nadřazovat monogamní spojení je možné - jenže

mnohoženství fungovalo muslimům, v Indii, a něco se ví i o Plejádanech. V neúrodném Tibetu měli bratři společnou ženu, aby nebylo tolik moc dětí. Fungují i mnohomužství.

Pak králův poměr nebyl tolik moc odsouzeníhodný. Jistě z hodnocení národa, kdežto nadpozemská spravedlivost mohla víc dbát porušení základu – úcty mezi lidmi i tvory. Například bych si nedovolil zesměšňovat v ZOO tygra v kleci. Osud už by se postaral, mohla by stačit infekce od příbuzného. Doma by kocour škrábl a pak možný následek...

✱

15. století

Johanka z Arcu (1412 - 1431)

Vesnická dívka Johanka, Panna orleánská, měla hlasy i vidění, že pomůže francouzskému králi v osvobození země. Brzy se uplatnila, dostala vojsko a počínala si úspěšně. Když byla vydána a prodána, na nepřátelské hořící hranici marně volala Anděle o pomoc. Její smrt jí byla předepsaným trestem za starověké uskutečnění zlého úmyslu, usmrtit Jana Křtitele.

V příštím svém životě měla manžela, jenž se stal císařem říše římské. Velmi úspěšný podnikatel, Štěpán Lotrinský. A ten byl v předchozím životě francouzským Karlem VII. Za něho Johanka z Arcu bojovala, jenže svou lhostejností ji nechal popraviti nepřáteli. Církevní soud ji vyhlásil za kacířku, avšak později usiloval Karel VII. o její církevní rehabilitaci, což se také stalo.

Když posuzujeme druhé lidi, často přisoudíme jejich konání přizemní úmysly. Zde se však nabízí jeho upřímné litování popravu Johanky.

✱

Jan Hus (1370 - 1415)

Křesťanský římský kněz Jan Hus byl vyspělý Duch. Zde jeho vyspělost zpětně potvrzuje, jak hodnotit i Heroda Antipase. Podobně Přemysl Otakar I. [5], Přemysl Otakar II. [6], jejich vyspělí Duchové. Není tedy pověrou, že králové jsou tady od Boha. Jejich Duch nejobvykleji bývá rozvinutý, jenže na špatné evropské podmínky doplatil Zikmund, „majetek“ špičkového Ducha Eliášova. Zlá doba nerozvila jeho mimořádné duchovní předpoklady do správného směru.

Knězi nedal spát nepěkný stav církve. Stětí Jana Křtitele sice Hus nezavinil, avšak následek, postihující nové vtělení, přichází ve prospěch zkušenosti našeho Ducha. Husovo usmrčení upálením v Německu následně, v českém povstání, silně odporovalo Zikmundovým zájmům.

*

Zikmund Lucemburský (1368 – 1437)

Někdejší prorok Jan Křtitel se narodil do naturalizované pražské rodiny královské. Syn Karla IV., Zikmund Lucemburský – úspěšný uherský král, jenž mnohem méně v domácím českém království.

Zikmund se narodil do křesťanské Evropy pozdního středověku s její posedlostí mocí, touhou po majetku a úspěších. Byl vychováváný těmito souvislostmi i církví, kterou Jan Hus odvážně kritizoval. Vedl války proti českým vzbouřencům, avšak to by mu Osud nevyčítal. Ze zákona byl českým králem a veřejnost, poddaní, na tom neměla co měnit. Ovšem pravdu určují vítězi, pokud by husité vydrželi...

Jestliže mají moc i úctu lidé hříšní, velmi hříšní, snad to není tak zlé - jako když záporné vlastnosti a chování patří duchovním činitelům. Pokud „vědí“, že jsou „zástupcem Boha na Zemi“, pak chybami zle ovlivňují společnost, které jsou nadřazeni. Jejich neúspěšnost klidně následují světští panovníci - což tedy postihlo nejvyspělejšího Ducha v Zikmundovi.

Byl důležitým panovníkem – české a uherské království, v Evropě proslulý. Toužil být římským králem (po kurfiřtské volbě), případně římským císařem (nutná korunovace papežem). Jenže zvolený byl Jošt Moravský a mohl to postavení nést dlouhé roky. Zikmund se snížil k ukrácení Joštova života. A králem byl zvolen.

*

18. století

Marie Terezie (1717 – 1780)

O kvalitní vládě velmi známé české a uherské královny je dost známo. Dobře uměla vybírat své poradce. Měla 16 porodů, které u ní byly snadné. Královna své zemi velmi prospěla, zaostalou říši úspěšně táhla nahoru. Její postavení královny - ženy zřejmě lákalo okolní vládce k pokusům válkami obírat Rakousko o území. Válk nebylo málo.

Již jako dvanáctiletá se zamilovala do návštěvníka Štěpána, o devět let staršího. Lásky k manželovi ji vedla životem, viz ↑: „Johanka z Arcu!“.

Odbočím k současným desetiletím. Nejednou čteme naše nelichotivá vlastní hodnocení svého českého národa. Jenže není to tak, že by snad měl český národ demonstrovat proti špatným politickým vedením mnohem razantněji. Revoluce požírají své děti, takže pokud se začne násilím, pak už síly zla uplatní zpětnou vazbu - kladnou. Násilí roste, původně jen malé. Je proto správné, když v duchovně vysoko postaveném Česku nejsou pouliční nepokoje, které v politice znají například Francouzi.

Odstavec patřil k popravě její dcery, Marie Antoinetty; síly zla tehdy dostaly od lidí mnoho prostoru, vrcholem bylo strašlivé vraždění ve Vendée. Ta se narodila 2. 11. 1755, den po zhoubném zemětřesení v Lisabonu. V její minulosti nebylo nic závadného a přece byla také popravena. Dozvěděl jsem se stručně: „Nepodařilo se ji zachránit.“ Viz předchozí odstavec.

*

Ludvík XVI. (1754 - 1793)

Nebyl vychovávaný do role krále; tím měl být jeho starší bratr. V dětství byl chování až upjatého – mlčenlivý, mírný. Už od 12 let si sám vedl deník. Raději naslouchal, sledoval. Oblíbený u rodičů i dvořanů byl ten starší, jakož i dva mladší bratři.

Popisují se dobré kvality krále v zahraniční politice, zdravý úsudek. Pacifista. Jinak neimponující osobní zjev, vystupování a vyjadřování. Tragická nerozhodnost.

Před popravou se vyjádřil, vykřikl: „Umírám nevinně!“ Kdežto Zikmund trestu unikl. Spravedlnost je tedy nadčasová, pro poučení lidských Duchů. Ačkoliv Vesmír pracuje i pro lidskou spravedlnost, což se v rámci jednoho života jen někdy daří.

*

20. století

Anastázia Nikolajevna Romanova (1901 – 1918)

Nejmladší ze čtyř dcer cara Mikuláše II. Byla energickým děvčetem. Po popravě carské rodiny jako jediná prý ještě přežívala, jen chvíli, roku 1918.

V. I. Lenin (1870 – 1924)

Studoval výborně, potom ze studia práv byl vyloučen za účast na politických nepokojích. Ovlivnila ho politická poprava staršího bratra. Materialisticky filozofoval; mnoho vzdělaných lidí se v Evropě stále víc ochlazovalo vůči náboženství, což víceméně nešťastně pronikalo do Ruska ze Západu. Dbal sociální rovnosti a to cestou násilí, „účel světí prostředky“. Osobně skromný. Mírně šlechtického původu.

Lze posuzovat, zda zkušenost minulého Ludvíkova života jej podvědomě vedla k revoluci? Zda mírnost krutě poražené francouzské Komuny v něm podporovala politickou tvrdost?

Po revoluci byl cílem atentátu, byl postřelen. Prosazovanou tvrdost zvětšovaly zahraniční vojenské intervence proti revoluci - tak jak jistá Podstata odporuje lidské rovnosti, nebo zákazu velkého majetku jednotlivce. Na okolí poněkud působil osobním kouzlem. Pragmaticky dovolil soukromé podnikání NEP (1921 - 1929); vzhledem k naprostému rozložení hospodářství se osvědčilo.

Po něm se ujal moci následovník Stalin, který ještě větší tvrdostí řešil vývoj. Ničil náboženství. Výsledky, co do síly státu, byly výborné; za cenu několika milionů domácích obětí. S pomocí USA Sovětský svaz porazil Německo i s Evropou, nacisticky sjednocenou - mimo ostrovní království Velké Británie, a Švýcarska.

Jiným revolucionářem konce 19. století byl rakouský korunní princ Rudolf, ve svém okolí zavražděný úderem do hlavy. Byl silně levicový. Zřejmě chystal proti své monarchii, proti otci, zásadní převrat. K tomu se veřejně udává jen to, že před pohřbem kytička zastírala část jeho hlavy.

Jan Palach (1948 - 1969)

V 15 letech měl přečtenou celou bibli. Později byl i dárce krve. To hlavní - usiloval o lepší socialismus, zásadním činem chtěl vyburcovat smiřující se společnost a to půl roku po srpnové invazi 1968. Podle vzoru vietnamských mnichů se polil hořlavinou a zapálil. Snad nechtěl zemřít, po vzplanutí volal, aby na něho hodil kabát, a i další příznaky z těch dnů.

Jeho učitelka zdůraznila, jaký měl velký smysl pro pravdu. Odcházel po tři dny, převážně při plném vědomí. Jeho pohřeb v Praze byl mimořádně velký, však to souvisí s vyspělým jeho Duchem.

Odkazy:

- [1] [Čínská cesta k úspěchu](#) – Benjamin Kuras
- [2] [Tři části](#) – Kryon, 26. 2. 2011
- [3] ["DNA odhalená"](#) – Kryon, 13. 3. 2010
- [4] [Poprava Jana Křtitele](#) – Bohumír Tichánek, 7. 4. 2020
- [5] [Feudál středověku P. O. I. a spisovatel novověku A. J](#) – Bohumír Tichánek, 5. 3. 2024
- [6] [Prezident z trůnu](#) – Bohumír Tichánek, 23. 1. 2018

autor: [Bohumír Tichánek](#), ver. 27. 3. 2026

